

prism

แพทย์สาวยอดนักสืบกับแฟ้มคดีปริศนา

天久鷹央の推理カルテ 完全版

มิกิโตะ ชิเน็น

เขียน

ปาวัน การสมใจ

แปล

ด้วยความที่อ่านหนังสือทุกประเภทจากทั่วทุกสารทิศมากมาย
ในศักราชเล็กๆ ของเธอจึงอัดแน่นไปด้วยความรู้
ถ้าลองได้เปิดสวิตช์ครั้งหนึ่งแล้ว
ความรู้เหล่านั้นก็จะลั่งไหลออกมาไม่ขาดสาย
- มิกิโตะ ชิเน็น

การอ่านดีจากรากฐานที่สืบทอด

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเคยเจอโรคอะไรแปลกๆ ที่มาพร้อมเรื่องประหลาดๆ อย่างกับประตั่วเขียวอ้อ ลูกไฟวิญญาณ เด็กทารกในจินตนาการ หรือยาพิษตามสิ่งไหม หากไม่เคยละก็ หนังสือเล่มนี้จะพาคุณไปตามหาด้านตอของสิ่งลึกลับเหล่านั้นที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังโรคประหลาดซึ่งยากจะวินิจฉัยด้วยฝีมือของแพทย์ทั่วไป จนต้องส่งคำร้องขอไปยังอาเมคุ ทาคาโอะ แพทย์สาวอัจฉริยะ หัวหน้าแผนกตรวจพิเศษผู้มีมันสมองอัดแน่นไปด้วยความรู้มหาศาลที่มองว่าการไขปริศนาเหล่านั้นท้าทายและคู่ควรกับการใช้ศักยภาพอันเหลือล้นของเธอ

เรื่องราวการสืบสวนปริศนาทางการแพทย์รสแปลกใหม่ที่ใช้วิธีวินิจฉัยสุดอัศจรรย์ไขเรื่องลึกลับชวนตะลึง นิยามใหม่ ของวงการงานสืบสวนที่เรียกได้ว่าสุดโต่งไร้ขีดจำกัด ไม่ว่าจะสุด “เบียว” สุด “ทึ่ง” หรือจะสุด “สะใจ” เกินกว่าสามัญสำนึก มนุษย์ทั่วไปจะเข้าถึง

นิยายจากปลายปากกาคุณหมอตั่วจริงที่ฉีกทุกกฎการไขปริศนาได้เปิดฉากขึ้นแล้ว พร้อมจะคว้าโอกาสในการใช้สมองอันทรงพลังของคุณปรี๋เข้าไปไขความลับเหล่านั้นให้ได้หรือยัง

อย่าพลาดเขียวละ เพราะ “ปริศนานั้นนะ คุณต้องวินิจฉัยมันเอง!”

คำนำผู้แปล

หลังจากแปลนิยายแนวละมุนมานาน การกลับมาแปลนิยายแนวสืบสวนทางการแพทย์ที่เต็มไปด้วยศัพท์เฉพาะทางแบบจัดหนักจัดเต็ม ตั้งแต่ชื่อโรคหายากไปจนถึงการตรวจวินิจฉัยเกี่ยวกับโรคจากสารพัดแผนกอย่างเรื่องนี้ ถือเป็นความท้าทายครั้งใหญ่สำหรับเราเลยล่ะ

อย่างไรก็ดี แม้เนื้อหาจะเต็มไปด้วยข้อมูลเชิงวิชาการ แต่ตัวละครหลักอย่างคุณหมออาเมคุก็ยังมีเสน่ห์ ความเว่อริ ความอมพะนำ ความเอาแต่ใจ หลอมรวมเป็นเสน่ห์เฉพาะตัวที่ทำให้เราอดเอ็นดูไม่ได้ และสิ่งที่ทำให้การแปลเรื่องนี้สนุกยิ่งขึ้นคือการต้องรักษาความเบี่ยงที่แทรกอยู่ในบทพูดและมุขต่างๆ ของตัวละครให้ยังคงความกลมกล่อมไว้ได้อย่างไม่หลุดโตน

เราพยายามจะรักษาสไตล์ภาษาให้สอดคล้องกับอารมณ์ของเรื่อง ทั้งในส่วนที่จริงจังและส่วนที่เล่นมุข เพื่อให้ผู้อ่านได้สัมผัสเสน่ห์ของนิยายที่ผสมผสานระหว่างความรู้ทางการแพทย์กับจินตนาการหลุดโลกได้อย่างลงตัว และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกคนจะสนุกกับการอ่านนะคะ

แล้วพบกันใหม่ล่ะ

ปาวัน การสนใจ (โปป่าน)

สารบัญ

บทนำ	1
เวชระเบียน 01 ฟอง	5
เวชระเบียน 02 วัตถุติดของดวงวิญญาณ	55
เวชระเบียน 03 ทารกที่มองไม่เห็น	120
เวชระเบียน 04 ยาพิษตามสั่ง	184
บทส่งท้าย	268
บันทึกประจำวันของอาเมคุ ทาคาโอะ สัมพันธ์มัตสึรุ	274

บทนำ

ถ้าไปถึงกลายเป็นแบบนี้...

โรงพยาบาลทั่วไปเห็นอโรคีซึ่งมีเตียงผู้ป่วยมากกว่า
หรือเตียง รับผิดชอบการรักษาในทุกพื้นที่ของเมืองฮิงชิคุรุเมะ
จังหวัดโตเกียว ตอนนั้นผม ทาคานาชิ ยู กำลังยืนนั่งงนอยู่ใน
ห้องประชุมบนชั้นสามของโรงพยาบาลแห่งนี้

ตรงหน้าผมคือชายหญิงในชุดเสื้อกาวน์สีขาวกว่ายี่สิบคน
ที่เป็นหัวหน้าแผนกต่าง ๆ ในโรงพยาบาลกำลังนั่งมองมาทางนี้
สายตาทุกคู่กำลังจับจ้องไปยังบุคคลที่ยืนอยู่ข้างกายผม

หญิงสาวร่างเล็กในชุดสครีนสีเขียวอ่อนแบบที่คัลยแพทย์
นิยมใส่ขณะผ่าตัด คลุมทับด้วยเสื้อกาวน์สีขาวขนาดใหญ่เกินตัว
เล็กน้อย ดวงตาส่องขึ้นคู่โตราวกับแมวกำลังทอประกายคล้าย
นิกสนุก แก้มที่มักขาวผ่องอยู่เป็นนิจตอนนี้เป็นสีแดงระเรื่อ
เธอหยิบยางรัดผมในกระเป๋าเสื้อกาวน์ขึ้นมา แล้วรวบรวมด้าย
ที่หยิกเป็นลอนอ่อน ๆ มัดขึ้นเป็นหางม้า ใ้ใบหน้าให้อ่อนเยาว์

จนชวนให้เข้าใจผิดอยู่บ่อยครั้งว่าเป็นนักเรียนมัธยมปลายนั้น กำลังยิ้ม คล้ายกับเตรียมตัวพร้อมรบแล้ว

อาเมคุ ทาคาโอะ หัวหน้าแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษ หรือก็คือผู้บังคับบัญชาของผมนั่นเอง

ด้วยเหตุผลบางอย่าง ผมออกจากแผนกศัลยกรรม ที่ทำงานมาห้าปี แล้วตั้งใจว่าจะเป็นแพทย์อายุรกรรมให้ได้ เมื่อห้าเดือนก่อน ผมถูกย้ายจากโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยมายัง โรงพยาบาลทั่วไปเห็นอึไค มาทำงานร่วมกับหัวหน้าสุดเพี้ยน ที่อายุน้อยกว่าผมสองปี และเริ่มต้นเรียนรู้พื้นฐานของการ วินิจฉัยโรคในฐานะแพทย์อายุรกรรมฝึกหัดที่แผนกเล็ก ๆ ชื่อว่า “แผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษ” ซึ่งมีบุคลากรทางการแพทย์ ประจำกันอยู่แค่สองคนนี่เอง

ตลอดห้าเดือนที่ผ่านมา ผมได้เห็นทาคาโอะไข “ปริศนา” มากมาย ด้วยตาของตัวเอง “ปริศนา” ที่ว่าไม่ใช่แค่การวินิจฉัยโรคของผู้ป่วยซึ่งมีอาการซับซ้อนเกินคาดเดา แต่ยังรวมถึงอาชญากรรม น่าสยดสยองหรือปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติชวนพิศวงด้วย

ในคิระะเล็ก ๆ ของทาคาโอะอัดแน่นไปด้วยความรู้มหาศาล และความเฉลียวฉลาดเกินขอบเขตของมนุษย์ธรรมดา บวกกับความอยากรู้อยากเห็นอันไร้ที่สิ้นสุด เธอเผชิญหน้ากับ “ปริศนา” ที่เข้ามาท้าทายทุกรูปแบบอย่างตรงไปตรงมาและเอาชนะมาได้ ตลอด

มาลองคิดดูตอนนี้ แม้ผมจะถูกบั่นหัวด้วยพฤติกรรม ที่ไม่สมเหตุสมผลของทาคาโอะและต้องล้มลุกคลุกคลานอยู่

บ่อยครั้ง แต่วันเวลาในแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษก็มีความหมายมาก ผมคิดด้วยซ้ำไปว่าช่วงเวลาแบบนี้จะยังดำเนินต่อไปอีกนาน

แต่วันนี้ คือนวันเหล่านั้นอาจถึงจุดสิ้นสุดแล้วก็ได้ ในรูปแบบอันโหดร้ายชนิดที่ผมไม่เคยจินตนาการถึง

ในห้องนี้ยังมีอาเมคุ มัตสึรุ พี่สาวของทาคาโอะที่เป็นหัวหน้าฝ่ายธุรการของโรงพยาบาลอยู่ด้วย ใบหน้าได้รูปของเธอฉายแววกังวลขณะเฝ้ามองน้องสาว พลังยกมือขึ้นประสานกันคล้ายกำลังภาวนาเอาใจช่วย

หากตอนนี้เราคือคล้าย “ปริศนา” ที่ทำให้ผมกับทาคาโอะกลุ่มใจตลอดหลายวันที่ผ่านมาไม่ได้ แผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษอาจถูกยุบ แล้วผมก็ต้องจากโรงพยาบาลแห่งนี้

ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้...

คำถามเดิมแวบเข้ามาในหัวผมอีกครั้ง

“เฮ้ๆ อย่าทำหน้าที่กังวลแบบนี้สิ”

เสียงหนึ่งดังขึ้น เรียกให้ผมที่กำลังจมอยู่ในความคิดตัวเองได้สติกลับมา ทาคาโอะเงยหน้ามองผมแล้วยิ้มมุมปาก พยายามขยับตาข้างเดียวอย่างเงอะงะ

“ปล่อยให้ฉันจัดการเองนะ”

ทันทีที่ได้ยินคำนั้น ความหนักอึ้งที่เคยกดทับอยู่บนแผ่นหลังก็พลันหายไป เธอบอกว่า “ปล่อยให้ฉันจัดการเอง” ถ้าอย่างนั้น ผมก็แค่เฝ้ามองแผ่นหลังของทาคาโอะไว้ก็พอ เพราะจนถึงตอนนี้ ไม่ว่าจะ เป็น “ปริศนา” ที่ซับซ้อนพิสดารขนาดไหน เธอก็ “วินิจฉัย” ได้ทุกครั้งนี้มา ความกังวลที่ลึ้มสมอยู่ในใจผม

ค่อยๆ เลื่อนหายใจไป

“ฝากด้วยนะครับ คุณหมอ ทาคาโอะ”

ผมยิ้มพลางพูดให้กำลังใจ ทาคาโอะพยักหน้าอย่าง
หนักแน่น

ภาพของ “คดี” ต่าง ๆ ที่เคยคลี่คลายร่วมกับเธอหวน
กลับมาในหัวความคิดอย่างชัดเจน

वेशระเบียน 01

ฟอง

หวา เอ็นโต โคตะ ตัวสั้นเบาๆ ขณะใช้ไฟฉายแหวกพุ่มไม้ เบื้องหน้า ใช้แล้ว ที่ฉันตัวสั้นก็เพราะหนาวรอกนะ ไม่ได้สั้น เพราะกลัว โคตะกวาดตามองไปรอบๆ ปารกกลางดึก ไปไม่ หนาที่บบดบังแสงไฟจากท้องถนนจนทำให้รอบด้านมืดมิด ไม่รู้ว่าเพราะฝนตกเมื่อวานหรือเปล่า จึงทำให้พื้นดินเฉอะแฉะ เดินลำบาก

“อะไรเนี่ย โคตะ นายกลัวอะไรอะ”

ยามาโมโตะ ชุนสุเกะ ที่เดินอยู่ข้างๆ ส่งเสียงแซว

“ไม่ได้กลัวซะหน่อย!”

โคตะรีบเถียงเพื่อนสนิทกลับไปทันควัน แต่น้ำเสียงนั้น ติดจะสั้นเล็กน้อย

ไม่น่ามาที่แบบนี้เลย ตอนนี้เขาเสียใจเหลือเกินที่ดัน ตกปากรับคำชุนสุเกะที่ชวนมาทดสอบความกล้ากลางดึก

สวนสาธารณะคุรุเมอิเคะเป็นสวนขนาดใหญ่ ตรงกลาง

มีสระน้ำขนาดยักษ์เส้นผ่านศูนย์กลางราวสองกิโลเมตร และ ลึกกว่ายี่สิบเมตร ล้อมรอบไปด้วยป่ารก ไม่มีสิ่งปลูกสร้างใดๆ นอกจากเส้นทางสำหรับเดินเล่น ในช่วงกลางวัน สวนแห่งนี้ ก็มืดดำไปด้วยผู้คนที่มาพักผ่อนหย่อนใจอยู่หอรอก แต่หลัง ตะวันลับฟ้า ภายในสวนที่แทบไม่มีแสงไฟตามทางเดินก็ถูก ปกคลุมไปด้วยความมืดมิด

โคตะได้รับการสั่งสอนจากพ่อแม่มาตั้งแต่เด็กว่า ห้าม มาที่สวนสาธารณะแห่งนี้ตามลำพัง โดยเฉพาะบริเวณลึกสุด ที่เขากำลังยืนอยู่ตอนนี้ เป็นสถานที่ซึ่งแม้แต่ผู้ใหญ่เองก็ยัง ไม่กล้าเหยียดเข้าไปใกล้หลังอาทิตย์ตกดิน ถ้าพ่อกับแม่รู้ว่าเขา แอบหนีออกจากบ้านมานี่กลางดึกแบบนี้ จะโดนดูขนาดไหน กันนะ...

“นี่ นายเคยได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับสวนสาธารณะแห่งนี้ หรือเปล่า” ซุนสุเกะนำไฟฉายมาส่องหน้าตัวเองจากด้านล่าง

“หยุดนะ ข่าวลืออะไรของนาย”

“ก็สระเนี่ย มันลึกมากเลยใช้嘛 ว่ากันว่าที่ก้นสระมี กบปะอยู่ด้วยละ”

ซุนสุเกะจงใจพูดเสียงเบา โคตะได้ยินแล้วก็อดเบ้หน้า ไม่ได้ แน่นอนว่าเขาเคยได้ยินข่าวลือนี้ ที่ว่าพอตกกลางคืน กบปะก็จะโผล่ขึ้นมาจากสระเพื่อลักพาตัวเด็กไป เด็กๆ ใน ละแวกนี้น่าจะเคยได้ยินเรื่องเล่านี้กันมาบ้าง

ไร้สาระน่า นั่นมันก็แค่เรื่องที่ใหญ่แต่งขึ้นมาเพื่อกัน ไม่ให้เด็กๆ เข้าใกล้สระน้ำซัดๆ ถึงเมื่อก่อนตอนที่ฟังเรื่องนี้เขา จะกลัว แต่ตอนนี้เขาอายุสิบขวบแล้ว ไม่ใช่เด็กเล็กที่จะกลัว

ข่าวลือพรรคนั้นเสียหน่อย เขาก็แค่กลัวว่าพ่อแม่จะรู้เรื่องที่เขาแอบออกมาทดสอบความกล้าในคืนนี้ก็เท่านั้นเอง

“โอเค ถึงแล้ว”

เสียงของซุนสุเกะทำให้โคตะหลุดจากภวังค์ความคิด เบื้องหน้าเขาคือต้นไม้ยักษ์ที่ตั้งตระหง่านอยู่โดยมีสระน้ำเป็นฉากหลัง ต้นไม้ที่รู้จักกันในชื่อ “ซากุระอสนิบาต” ต้นซากุระซึ่งยืนต้นตายในสภาพถูกผ่าครึ่งเป็นสองซีกเพราะถูกสายฟ้าฟาดเมื่อหลายปีก่อน

โคตะเงยหน้ามองต้นไม้ยักษ์หน้าตาน่าสะพรึงภายใต้แสงจันทร์สีฟ้าเรืองรอง บริเวณนี้ห่างจากเส้นทางเดินเล่นค่อนข้างมากและยังเป็นพื้นที่ห้ามเข้าอีกด้วย ที่ผ่านมาเขาไม่เคยได้เห็นต้นซากุระอสนิบาตในระยะใกล้ขนาดนี้มาก่อน หน้าตาของมันช่างน่าทึ่งจริง ๆ

การไปถ่ายรูปรูปต้นซากุระอสนิบาตในยามค่ำคืน กลายเป็นการทดสอบความกล้าที่ฮิตกันในชั้นเรียนของพวกเขามาตั้งแต่หลายสัปดาห์ก่อน ใครที่ทำภารกิจนี้สำเร็จก็จะกลายเป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ ในห้อง เมื่อช่วงกลางวัน ตอนซุนสุเกะชวนเขาไปดูต้นซากุระอสนิบาตด้วยกัน โคตะยังรู้สึกว่าเป็นแผนที่ยอดเยี่ยมมาก เพราะถ้าทำสำเร็จก็อาจดึงดูดความสนใจจากสาวที่แอบชอบได้ แค่นี้ก็ตื่นตื่นแล้ว

“ทำไมเราถึงคิดอะไรี่เง่าแบบนี้ล่ะ...” โคตะพูดพลางกัดริมฝีปากตัวเอง

ทันใดนั้นโคตะก็เพิ่งสังเกตว่า ซุนสุเกะที่ยืนอยู่ข้าง ๆ

ก็มองพื้นดินอยู่ตลอดเวลา

“ทำอะไรของนายนะ ชุนสุเกะ รีบถ่ายรูปแล้วกลับกัน
เถอะ”

“ระ...รอยเท้า...”

ชุนสุเกะพึมพำเสียงสั้น ขณะจ้องตำแหน่งเดิมไม่วางตา

“รอยเท้า?”

โคตะใช้ไฟฉายส่องลงไปพื้น ก่อนจะหลุดร้องเสียงแหลม
คล้ายเสียงนกหวีดออกมา

มีรอยเท้าหลายรอยปรากฏอยู่บนพื้นดินขึ้นแฉะ แม้รูปร่าง
จะไม่ชัดเจนนัก แต่ก็เห็นได้ชัดว่ามีขนาดใหญ่กว่ารอยเท้ามนุษย์
ปกติถึงสองเท่า และระหว่างบริเวณที่ดูเหมือนนิ้วเท้าซึ่งทั้งใหญ่
และกว้างนั้น ก็ยังมีรอยคล้ายพังผืดให้เห็น

โคตะตัวลั่นขณะใช้ไฟฉายส่องไล่ตามรอยเท้าไปเรื่อย ๆ
รอยเท้านั้นมุ่งตรงไปยังสระน้ำ ก่อนจะเลือนหายไปเมื่อถึง
ขอบสระ

คำว่า “กัปปะ” เด้งขึ้นมาในหัวของโคตะ เขารู้สึกเหมือน
อุกทมิฬรอบกายลดลงฉับพลัน ขณะที่โคตะห่อไหล่ราวกับ
ต้องการกอดตัวเอง ชุนสุเกะที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็เริ่มเดินชวนเซ
ตรงไปยังสระน้ำ

“ชุนสุเกะ นายจะไปไหนนะ กลับกันเถอะ มัน...ต้อง
เป็นการแก่งกันแน่ๆ”

ใช่แล้ว คงเป็นการแก่งกันแน่ๆ ต้องเป็นอย่างนั้น
แน่นอน โคตะพยายามพรับบอกตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตาย
ขณะเดินตามชุนสุเกะ แล้วเสียงแปลกประหลาดดังบุง บุง

ก็ลอยเข้าหูเขา ครั้นเดินตามซุนสุเกะไปถึงขอบสระ โคตะก็ส่องไฟฉายไปยังต้นเสียงตรงสระน้ำมีตมิตตามสัญชาตญาณ

“เหวอ!”

พริบตาต่อมา พื้นดินเฉอะแฉะก็ทำให้โคตะเสียหลัก ล้มลงอย่างแรง จนไฟฉายในมือหล่นไปในจังหวะเดียวกัน พร้อมกับเสียงดังจ๋อม แสงไฟฉายที่ยังเปิดอยู่ค่อยๆ จมดิ่งลงสู่หัวน้ำเบื้องหน้าและเลื่อนหายไป ซุนสุเกะรีบยกไฟฉายในมือของตัวเองส่องลงบนผิวน้ำแทนโคตะ

ฟอง บนผิวน้ำที่แสงสาดส่องไปถึงปรากฏฟองอากาศ ผุดพราย ทั้งสองคนได้แต่ยืนมองภาพตรงหน้าอย่างตกตะลึง ฟองที่ผุดขึ้นมาเป็นระยะขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

มีอะไรกำลังจะโผล่ขึ้นมางั้นหรือ

โคตะตัวแข็งค้าง “อะไรบางอย่าง” ในน้ำปรากฏกายขึ้นมา ผิวสีดำนิตสะท้อนแสงจันทร์เป็นประกายเลื่อมวาว ดวงตาขนาดมหึมาเปล่งแสงเรืองรอง ปากแหลมยื่นออกมาผิดรูปผิดร่าง ผิวน้ำกระเพื่อมเบาๆ พอน้ำยิ่งขุ่นก็ทำให้มองเห็นรูปร่างดังกล่าวไม่ชัดเจน แต่อย่างน้อยโคตะก็รู้ว่าในชีวิตนี้เขาไม่เคยเจอ “สิ่งนั้น” มาก่อน พริบตาต่อมาก็มีมือสีดำยื่นขึ้นมาจากผิวน้ำ

“วะ...เหวอ...ว้ากกก!”

เสียงกรีดร้องดังขึ้น ไม่ได้มาจากโคตะ แต่มาจากคนข้างกายเขา

เมื่อหันมองก็พบว่า ซุนสุเกะที่ควรยืนอยู่ด้วยหันกลับแผ่นหนีไปแล้วอย่างว่องไว โคตะที่หยุดนิ่งคล้ายถูกผีอำจนถึงเมื่อครู่จึงเพิ่งได้สติ

“รอ รอด้วย...”

โคตะพายามขยับขาสุดแรงเกิด วิ่งล้มลุกคลุกคลาน
ไปตามพื้นโคลนลื่นปรืดซ้มาแล้วซ้แล้ว

ด้วยความหวาดกลัวว่า “กัปปะ” ด้านหลังจะไล่ตามมา

1

“คุณหมอทาคานาชิ มีคนโทร.มาหาค่ะ”

เจ้าหน้าที่ธุรการสาวประจำแผนกฉุกเฉินยื่นโทรศัพท์ให้ผม
“จากใครครับ”

“เขาบอกให้ ‘เรียกนกน้อยมารับ’ แน่ะค่ะ”

เจ้าหน้าที่สาวยิ้มกริ่มกริม ถึงจะไม่ใช้คำตอบที่ชัดเจน
แต่แค่นั้นก็พอจะรู้แล้วว่าปลายสายเป็นใคร ในโรงพยาบาล
แห่งนี้ คนที่เรียกผมทาคานาชิ ยู่ ว่า “นกน้อย” ก็มีคนเดียว
เท่านั้นแหละ

“คุณหมอทาคาโอะ มีธุระอะไรครับ” ผมพูดเร็วเร็วใส่หู
โทรศัพท์

“งานเสร็จแล้วไม่ใช่เหรอ ก่อนกลับก็โผล่หน้ามาหาฉัน
หน่อยสิ”

น้ำเสียงเฉยชาของหญิงสาวดังออกมาจากโทรศัพท์ นั่นคือ
เสียงของอาเมคุ ทาคาโอะ หัวหน้า “แผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษ”
ที่ผมสังกัดอยู่

เมื่อสี่เดือนก่อน ตอนที่ผมถูกย้ายให้มาประจำที่โรง-
พยาบาลทั่วไปที่เหนือไค ซึ่งเป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่ที่รับผิดชอบ

การรักษาในทุกพื้นที่ของเมืองฮิงาชิคุรุเมะ ทาคาโอะผู้เป็นหัวหน้าแผนกโดยตรงของผม ได้ยินนามสกุลผมแล้วก็บอกว่า “นกน้อย” “เล่นสนุก” ได้ก็เพราะว่า “ไม่มีเหยี่ยวคอยคุม” นั้นหรือนามสกุลอะไรกันเนี่ย” พุดจบเธอก็หัวเราะยกใหญ่ ก่อนจะตบมุกตัวเองว่า “แต่ที่นี่มี ‘เหยี่ยว’ นะ¹ เพราะฉันคนนี่ชื่อ ทาคาโอะยังไงล่ะ ดังนั้นนายก็ไม่ใช่คนน้อยที่เล่นสนุกได้แล้วละ เหลือแค่ ‘นกน้อย’ เฉย ๆ ก็พอ” ตั้งแต่นั้นมา ผมก็เลยโดน ทาคาโอะเรียกว่า “นกน้อย” ไปโดยปริยาย แฮ้อ ให้ตายเถอะช่างเป็นชื่อเล่นที่ไม่เข้ากับชายร่างสูงใหญ่เกิน 180 เซนติเมตรอย่างผม ผู้ผ่านการฝึกหนักในชมรมคาราเต้สมัยเรียนมหาวิทยาลัยมาเลยสักนิด

“งานยังไม่เสร็จเลยครับ พุดให้ถูกคือคงไม่เสร็จเร็ว ๆ นี้แน่”

ผมบอกหัวหน้าที่อายุน้อยกว่าตัวเองสองปี เพราะมีผู้ป่วยถูกเข็นเข้ามาไม่หยุดตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว เล่นเอาเตียงในแผนกฉุกเฉินเต็มทุกเตียง

¹ มุกเล่นคำพ้องเสียง นามสกุลทาคานาชิสะกดด้วยตัวคันจิที่มาจาก 小鳥 (นกน้อย) กับ 遊 (เล่น) อ่านว่า “ทาคานาชิ” ซึ่งคำว่า “ทาคา” พ้องเสียงกับตัวคันจิ 鷹 (ทาคะ) ที่แปลว่า “เหยี่ยว” และ “นาชิ” พ้องเสียงกับตัวคันจิ 無し (นาชิ) ที่แปลว่า “ไม่มี” รวมแล้วแปลได้ว่า “ไม่มีเหยี่ยว” ขณะที่ชื่อของทาคาโอะมีตัว 鷹 (ทาคะ) อยู่ด้วย ทาคาโอะจึงบอกว่าที่แผนกนี้มีเหยี่ยวหรือก็คือตัวเองอยู่ด้วย เมื่อมีเหยี่ยวคอยคุมนกน้อยจึงเล่นสนุกไม่ได้แล้ว เธอจึงตัดคำว่า “เล่น (遊)” ออกจากคำว่า “ทาคานาชิ” เหลือเพียง “นกน้อย (小鳥)”

“แผนกฉุกเฉินน่าจะเปลี่ยนเวรตอนหกโมงเย็นไม่ใช่เหรอ งานของนายน่าจะจบตั้งแต่เมื่อ 1 นาที 20 วินาทีที่แล้วนะ”

“จนกว่าจะรักษาคนไข้ที่ตัวเองรับผิดชอบได้ด้วย การส่งกลับบ้านหรือจัดการให้เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเรียบร้อยแล้ว ก็ถือว่างานยังไม่จบหรอกครับ แต่คิดว่าอีกสักชั่วโมงก็น่าจะพอจัดการได้...”

ยังพูดไม่ทันจบ เสียงกระแทกตู้โทรศัพท์ก็ดังขึ้นเสียก่อน ผมได้แต่เหม่อมองโทรศัพท์พลาสมาดอนหายใจ ดูเหมือนจะทำให้เธอโกรธเข้าแล้วสิ พอคุณคนนั้นอารมณ์บูดขึ้นมาเมื่อไร เรื่องก็จะยุ่งทุกที

แล้วเดี๋ยวก่อน คณต้นคิดเรื่องส่งผมไปช่วยงานแผนกฉุกเฉินที่อยู่จนอยากยืมมือแมว² เป็นเวลาวันครึ่งต่อสัปดาห์ ทั้งๆที่ผมเป็นหมอบประจำแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษนั้นก็ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นทาคาโอะเองนั่นแหละ หลังผ่านการฝึกฝนในฐานะศิษย์แพทย์มาห้าปี ผมก็เบนเข็มมาเป็นอายุรแพทย์ด้วยเหตุผลบางอย่าง ถึงได้มาประจำอยู่แผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษนี้ และเธอก็มองว่าผมซึ่งเป็นลูกทีมของตัวเอง เป็นเหมือน “มือแมวให้เช่า” ที่สะดวกต่อการใช้งาน และมักให้แผนกนู่นนี่ยืมตัวผมไปเป็นประจำ

เฮ้อ เอาเถอะ ไว้ผมค่อยหาวิธีอู่ทาคาโอะที่หลังแล้วกัน ถ้าเอาเด็กกร่อยๆไปให้ก็คงหายโกรธแล้วมั้ง ผมส่งโทรศัพท์

²หมายถึง ยุ่งมากเสียจนอยากได้ใครสักคนมาช่วย ต่อให้เป็นคนที่ไม่เกี่ยวข้องหรือไม่มีประสบการณ์เลยก็ตาม

คืนให้เจ้าหน้าที่สาว แล้วเดินไปดูระบบเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์
ตรงมุมห้องฉุกเฉิน

แพทย์ฝึกหัดสาวท่าทางเหมือนเด็กผู้ชายคนหนึ่งนั่งเกาะ
คีย์บอร์ดอยู่ตรงหน้าจอเวชระเบียนอิเล็กทรอนิกส์ ผิวสีแทนสวย
ซึ่งน่าจะเป็นผลจากการตากแดดของเธอนั้น โฟล่อกออกมาให้เห็น
พื้นแขนเสื้อเครื่องแบบแผนกฉุกเฉิน

เธอคือโคโนอิคะ ไม แพทย์ฝึกหัดปีหนึ่งที่เพิ่งเข้ามา
ฝึกงานในแผนกฉุกเฉินเมื่อเดือนที่แล้ว ด้วยนิสัยที่เข้ากับ
คนง่ายและทำงานคล่องแคล่ว เธอจึงเป็นที่ชื่นชอบของแพทย์
อาวุโสไม่น้อย

จนถึงเมื่อครู่ ผมมัวแต่ยุ่งกับการทำเรื่องเข้ารับการรักษา
ตัวให้ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเอาแต่พร่ำบ่นว่าปวดไปทั้งตัวและซา
ตรงแขนขวา จึงมอบหมายให้โคโนอิคะช่วยวินิจฉัยอาการของ
ผู้ป่วยอีกสองรายที่เพิ่งถูกส่งเข้ามาใหม่

“เป็นยังไงบ้าง”

โคโนอิคะเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินผมถาม ผมสั่นสั่นน้ำตาลอ่อน
ของเธอพลิวไหวตามแรงขยับ

“อ๊ะ คุณหมอทาคานาชิ...เอ่อ คือว่า คนแรกเป็นคน
ไร่บ้านคะ สัญญาณชีพคงที่แต่ยังไม่รู้สึกตัว เจแปนโคมาสเกล
อยู่ที่ 300 คาดว่าอาจเป็นโรคหลอดเลือดสมอง ตอนนี้นำส่ง
เตรียมทำซีทีสแกนอย่างเร่งด่วน ส่วนอีกคนเป็นชายอายุประมาณ
สามสิบปี บอกว่าปวดท้องมาก แอนหลังแหกปากร้องเสียงดัง
อยู่ตั้งแต่เมื่อกี้แล้วค่ะ ดูจากอาการปวดแบบนี้ คิดว่าอาจเป็น
เยื่อช่องท้องอักเสบ ซึ่งอาจจะเกิดจากไส้ติ่งแตก หรือถุงน้ำดี

อีกเสบเหยียบปล้น...”

“อ้อ นี่เอง ที่มาของเสียงเหมือนสัตว์ร้องโหยหวนที่ได้ยินมาตั้งแต่เมื่อครู”

“รายนั้นก็เตรียมทำซีทีสแกนแล้วค่ะ นอกจากนี้ทั้งสองคนก็เจาะสายน้ำเกลือและส่งตรวจเลือดเรียบร้อยแล้ว”

ผมฟังคำอธิบายจบก็กวาดตาอ่านข้อมูลในเวชระเบียนอยู่ราว 2 - 3 นาทีก่อนพยักหน้า สำหรับแพทย์ฝึกหัดปีหนึ่งถือว่าเธอทำได้เยี่ยมเลยละ

ผมหันหน้าไปทางเตียงฉุกเฉินที่มีม่านกั้นไว้บังสายตาแบบพอเป็นพิธีเพื่อใช้ในการตรวจ ในจังหวะนั่นเอง ผมก็ล้มผัสได้ถึงความแตกต่าง เจ้าหน้าที่ทุกคนพากันหันไปมองประตูทางเข้าเมื่อหันมองตามคนอื่น ผมก็พลันหลุดเสียงคล้ายสะอึกออกมาโดยไม่รู้ตัว

ที่ยืนอยู่ตรงนั้นคือสาวน้อยร่างเล็กในชุดสครับสีเขียวยอ่อนที่คล้ายแพทย์นิยมนิใส่ตอนผ่าตัด คลุมทับด้วยเสื้อกาวน์หลวมโพรงไม่พอดีตัว

ไมลี จะเรียกว่าสาวน้อยก็คงไม่ถูกนัก จริงอยู่ที่ดูเฟิ่นๆ เธอหน้าเด็กจนเหมือนนักเรียนมัธยมปลาย หรือบางครั้งก็ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นเด็กมัธยมต้นเลยทีเดียว แต่ความจริงแล้วเธอเป็นแพทย์สาววัย 27 ปี ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นรองผู้อำนวยการของโรงพยาบาลที่พ่อของเธอเป็นผู้บริหาร และเธอยังทำหน้าที่เป็นหัวหน้าแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษอีกด้วย เธอก็คืออาเมคุ ทาคาโอะ หัวหน้าของผมนั่นเอง

ทาคาโอะเดินเข้ามาใกล้ พลงยกมือขึ้นแกผมสีดำยาว

เป็นลอนอ่อนๆ ของตัวเอง ดวงตาสองชั้นคู่โตคล้ายแมวหรือลิง
อย่างไม่สบอารมณ์

ผู้คนส่วนใหญ่ในห้องฉุกเฉินต่างพากันหยุดมือแล้วหันไป
จับจ้องทาคาโอะ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกนัก เพราะปกติแล้วเธอ
แทบไม่เคยปรากฏตัวที่ห้องฉุกเฉินชั้นหนึ่งเลย

ขอบเขตการใช้ชีวิตของทาคาโอะคือ “บ้าน” ซึ่งสร้าง
อยู่บนดาดฟ้าของโรงพยาบาล และห้องตรวจผู้ป่วยนอกของ
แผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษบนชั้นลิบของอาคารผู้ป่วย จึงถือ
เป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่งที่เธอจะออกมานอกพื้นที่เหล่านั้น จน
เจ้าหน้าที่บางส่วนในโรงพยาบาลพากันเรียกเธอลับหลังว่า “ซาซิกิ
วาราริชิ” ราวกับเธอเป็นสิ่งลึกลับประจำเมือง

“เอ่อ คุณหมอทาคาโอะ...มีอะไรหรือครับ”

ผมถามขึ้นอย่างประหม่าเมื่อทาคาโอะมาหยุดอยู่ตรงหน้า

“ฉันจะช่วยไ้ทำงานของนายเสร็จเร็ว ๆ เอง”

“ครับ?”

“แค่ตรวจคนไข้ที่ถูกส่งตัวมาก่อนหกโมงเย็นก็พอใช้ไหม
เหลืออีกสองคนสินะ ฉันดูเวรระเบียบอนิเล็กทรอนิกส์แล้ว ถ้า
เป็นสองคนนั้นละก็ ส่งกลับบ้านได้เลย”

ทาคาโอะว่าแล้วก็เดินมุ่งหน้าไปยังเตียงฉุกเฉิน รองเท้า

³โยโคหรือสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติ (ภูต/ปีศาจ) ประเภทหนึ่งของญี่ปุ่น ลิงอยู่ตามบ้าน ว่ากันว่าช่วยปกป้องผู้อาศัยจากความชั่วร้าย นำพาโชคลาภมาสู่ครอบครัว รูปลักษณ์ภายนอกเหมือนเด็กน้อยแถมแดง ผมยาวหน้าม้าจะลาครอบครัว อายุประมาณ 5-6 ขวบ มีนิสัยขี้แกล้งซุกซน

แต่ที่สวมโดยไม่ใส่ถุงเท้าส่งเสียงเตาะเตาะไปตลอดทาง ผมกับโคโคไอเคะสบตากันแวบหนึ่ง ก่อนจะรีบสาวเท้าตามไป ทาคาโอะเปิดม่านออกโดยไม่มีท่าทีเกรงใจแม้แต่น้อย

“อ๊อ! ปวดท้อง! รีบทำอะไรสักอย่างสิ!”

ชายหนุ่มร้องเสียงดังอยู่บนเตียงพลางแอนหลัง เหนือที่ซึ่มบนหน้าผากเขาสะท้อนแสงจากหลอดไฟ

“ไม่มีเพนทาไซซีนหรอคะ”

ทาคาโอะก้มมองชายคนดังกล่าวแล้วพูดโพล่งออกมา

“เฮ้?”

ชายที่ทำสีหน้าทรมานอยู่บนเตียงอ้าปากค้าง จ้องหน้าทาคาโอะอย่างตกตะลึง

“สัปดาห์นี้มีผู้ป่วยอาการหนักเยอะ เลยใช้เพนทาไซซีนที่มีในสต็อกหมดแล้ว ยาชุดใหม่จะเข้ามาอาทิตย์หน้า ตอนนี้แค่ยาแก้ปวดธรรมดา จะฉีดไหมล่ะ”

เพนทาไซซีนเป็นหนึ่งในยาที่มีฤทธิ์แรง ใช้บรรเทาอาการปวด จัดอยู่ในกลุ่มโอปิออยด์แบบอ่อน ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีใบอนุญาตในการใช้ยาเสพติดเพื่อจ่ายยา แตกต่างจากโอปิออยด์ฤทธิ์แรงอย่างพวอมอร์ฟิน ด้วยเหตุนี้ เพนทาไซซีนจึงนิยมใช้กันในสถานพยาบาลทั่วไป และแน่นอนว่ามักจะมีเก็บไว้ในคลังเป็นจำนวนมาก ไม่มีทางใช้จนหมดแน่นอน

“...ถ้าอย่างนั้นมันจะไปมีความหมายอะไร!”

ชายคนนั้นตวาดลั่น ก่อนลุกขึ้นยืนแล้วเดินก้าวยาว ๆ มุ่งหน้าไปยังทางออก

“ติดยาเพนทาไซซีนจริง ๆ ด้วยสินะ”

ทาคาโอะพ่นลมหายใจด้วยท่าที่พึงพอใจ เพนทาโซซึน มีฤทธิ์คล้ายยาเสพติด ทำให้เกิดอาการเสพติดได้ไม่ยาก จึงมักมีคนแก๊งป่วยเพื่อขอรับการรักษาด้วยการฉีดเพนทาโซซึนโพล์ มาให้เห็นอยู่บ้างในแผนกฉุกเฉิน

“ทำไม...ถึงรู้ล่ะคะ”

โคโนอิเคะพึมพำอย่างอึ้งๆ ขณะมองตามแผ่นหลังของชายคนดังกล่าวไป

“คนที่ปวดท้องอย่างรุนแรงจากเยื่อบุช่องท้องอักเสบ โดยสัญญาณแล้ว มักจะงอตัวเพื่อบรรเทาความตึงของเยื่อบุช่องท้อง อย่างน้อยก็แทบไม่มีใครแอนตัวแบบนั้นหรอก เพราะมันจะยิ่งทำให้ปวดมากขึ้น”

ทาคาโอะพูดโดยไม่ชายตามองโคโนอิเคะ จากนั้นก็เดินไปเปิดม่านของเตียงที่ชายไร้บ้านนอนหมดสติอยู่

“เธอบันทึกไว้ว่าเขาไม่ได้สติเลย นอกจากนี้ลูกตาทั้งสองข้างยังเหลือกขึ้นด้านบนด้วย เลยสงสัยว่าจะเป็นโรคหลอดเลือดสมองใช่ไหม”

ทาคาโอะพูดกับโคโนอิเคะที่ยืนอยู่ข้างๆ ขณะสายตาจับจ้องไปยังชายที่นอนหลับตาอยู่บนเตียง

“คะ...” โคโนอิเคะพยักหน้ารับคำด้วยน้ำเสียงแฝงความลังเล

“ถ้าเป็นโรคหลอดเลือดสมองและมีอาการรุนแรงขนาดนี้ ก็น่าจะเกิดภาวะสมองขาดเลือดในวงกว้าง หรือไม่ก็มีเลือดออกในกะโหลกศีรษะแล้วละ ซึ่งในกรณีแบบนั้น โดยปกติแล้ว ความดันโลหิต ซึ่พจร และการหายใจมักจะไม่คงที่...แต่หมอนี้

กลับไม่มีอาการเหล่านั้นเลย”

ทาคาโอะขยับมายืนข้างเตียง ยกมืออ่อนแรงของชายที่นอนอยู่บนเตียงขึ้นเหนือใบหน้าอย่างไม่ใส่ใจนัก ก่อนปล่อยลงมาตามแรงโน้มถ่วง ทว่าเมื่อนั้นกลับหยุดชะงักแวบหนึ่งก่อนจะตกถึงใบหน้าชายคนนั้น แล้วเบี่ยงไปตกด้านข้างแทน

“อ้อ อย่างนี้เอง ผมคิดกลางเกาซมับขณะยืนอยู่ด้านหลังทั้งสองคน ถ้าชายคนนั้นหมดสติจริงหรือมีอาการอัมพาต มือก็ควรจะตกลงมาโดนใบหน้าอย่างจัง แต่นี่กลับเบี่ยงไปด้านข้างโดยไม่สัมผัสใบหน้าเลย นั่นหมายความว่า...”

“นี่ ฉันรู้แล้วว่านายมีสติ ลุกขึ้นมาเร็ว”

ทาคาโอะเอ่ยเรียก แต่ชายคนนั้นก็ยังคงนิ่งเฉย ดูเหมือนว่าเขาตั้งใจจะแก้มืดสติต่อไปให้ถึงที่สุด

“ถ้าหมดสติก็ไม่มีอาหารให้กินหรอกนะ เพราะนายกินไม่ได้นี่ จะมีก็แค่น้ำเกลือให้กันขาดน้ำเท่านั้นแหละ แทนที่จะแก้มืดสติ ลุกมาเอาน้ำไปแทนไม่ดีกว่าหรือ”

พูดจบทาคาโอะก็ล้วงห่อคุกกี้ออกมาจากกระเป๋าเสื้อกาวน์ แล้วโบกไปมาตรงหน้าชายคนนั้น เปลือกตาที่ปิดสนิทมาตลอดปรือขึ้นเล็กน้อย ก่อนที่เขาจะยื่นมือมาคว้าห่อคุกกี้ไปโดยไม่พูดอะไร แล้วค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่งอย่างเชื่องช้า

“ไปถามเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์เรื่องการขอรับสวัสดิการซะ” ทาคาโอะชี้ไปยังแผนกต้อนรับ

“ไม่เอาหรอกไว้ว ของพรรคนี้แหละ!”

เขาตะโกนอย่างหยาบคายจนน้ำลายกระเซ็น แล้วลงจากเตียงไป

“เอาละ เเท่านี้ก็จัดการคนไข้เรียบร้อยแล้ว ไปบ้านฉัน
กันเถอะ”

ทาคาโอะหันกลับมาหาผม พร้อมพยักหน้าเป็นสัญญาณ
“เอ่อ...ยังไม่ได้ครับ คือเมื่อกี้ผมเพิ่งทำเรื่องให้ชายคนหนึ่ง
ที่มีอาการปวดตัวและแขนขาเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ก็เลย
ว่าจะจงใจทำให้เขาได้ตรวจร่างกายฟຸ່งนี้ก่อน...”

“หืม อะไรของนาย รับคนแบบนั้นมารักษาด้วยหรอ”

“อ่า...พอตีว่าเขาไม่ได้ปวดตามตัวอย่างเดียว แต่มีอาการ
แขนขาด้วย ผมเลยคาใจนะ แล้วจากผลตรวจเลือดก็พบว่า
ค่าเอนไซม์กล้ามเนื้ออย่าง CPK⁴ ยังสูงอีก เจ้าตัวเองก็ดูเป็น
กังวลมาก...”

“มีเพศสัมพันธ์เยอะเกินไปนะสิ”

“หา?”

ประโยคขวนขวงที่โพล่งออกมาอย่างกะทันหันทำให้ผมผลอ
อุทานเสียงหลง

“ยังหนุ่มมอยู่ใช่ไหมละ เมื่อวานหมอนั้นเพิ่งไปมีเพศ
สัมพันธ์มาหรือเปล่า แล้วก็คือจัดเกินไปจนปวดกล้ามเนื้อกับ
ข้อต่อต่าง ๆ”

เมื่อได้ยินคำพูดตรงไปตรงมาของทาคาโอะ โคโนอิเคะ
ก็ยิ้มเขินออกมา

⁴ Creatine Phosphokinase เป็นเอนไซม์ที่มักพบในหัวใจ สมอง
และกล้ามเนื้อ ซึ่งแพทย์สามารถใช้ค่า CPK ในการประเมินภาวะโรคต่าง ๆ
ได้ เช่น การบาดเจ็บของกล้ามเนื้อ

“เอ่อ แต่อาการแขนขา...”

“ไม่ใช่ว่าเป็นโรคอัมพาตคืนวันเสาร์หรือ หลังจากมีเพศสัมพันธ์แล้วฉันให้คู่ชานอนหนุนแขน เส้นประสาทจึงถูกกดทับอยู่นานจนขา มักเกิดขึ้นบ่อยในคืนวันหยุดสุดสัปดาห์ ถึงได้เรียกว่า ‘โรคอัมพาตคืนวันเสาร์’ นะ เอ้อ แต่เมื่อวานก็ไม่ใช่วันเสาร์นี่นา ไข่ฟรุ้งนี่ค่อยตรวจดูอีกทีเพื่อความแน่ใจก็แล้วกัน เอ้า ไปกันเถอะ”

ทาคาโอะสะบัดเสื้อกาว์หลวมโคร่ง ก่อนจะเดินมุ่งหน้าไปยังประตูทางออกอย่างสง่างาม

“เท็จ...”

โคโนอิเคะพึมพำอยู่ข้างๆ ในขณะที่ผมได้แต่ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

2

โรงพยาบาลทั่วไปเห็นอิคิมิทั้งหมดสิบชั้น และตรงกลางของชั้นดาดฟ้าก็มีบ้านชั้นเดียวตั้งอยู่ ทาคาโอะใช้สถานะบุตรสาวของผู้บริหารโรงพยาบาลอย่างเต็มที่ในการสร้าง “บ้าน” หลังนี้ขึ้นมา ที่นั่นไม่เพียงเป็นสำนักงานของแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษที่ผมสังกัด แต่ยังเป็นที่อยู่อาศัย หรือพูดให้ถูกก็คือ “รัง” ของอาเมคุ ทาคาโอะ อีกด้วย

ผนังด้านนอกตัวบ้านทำจากอิฐแดง หลังคาทรงสามเหลี่ยมปูด้วยกระเบื้องสีดำอย่างมีสไตล์ บริเวณโถงทางเข้าติดบานประตูไม้สีโบลีโรราณ รอบๆ บ้านมีกระถางดอกไม้หลากสีสัน

วางประดับไว้ ทำให้บรรยากาศดูคล้ายสวนดอกไม้

รูปลักษณะภายนอกของบ้านดูแฟนตาซีราวกับหลุดออกมาจากนิทานพื้นบ้านยุโรป แต่ภายในกลับให้บรรยากาศชวนขนหัวลุก ห้องนั่งเล่นขนาดราวสิบห้าเสื่อทาทามิ⁵ มีแกรนด์เปียโน ชุดเครื่องเสียง โซฟา และโต๊ะทำงานตั้งอยู่ ทั่วทุกมุมห้องเต็มไปด้วยหนังสือสารพัดประเภทที่กองสูงราวกับต้นไม้ ยิ่งไปกว่านั้น ทาคาโอะยังมีดวงตาที่ไวต่อแสง จึงต้องปิดม่านไว้ตอนกลางวัน แล้วเปิดเพียงไฟสลัวให้แสงสว่างเท่าที่จำเป็นในตอนกลางคืน ทำให้ห้องตกอยู่ในความมืดสลัวตลอดเวลาให้ความรู้สึกราวกับหลงเข้ามาในบ้านของแม่มด

“ต้นไม้หนังสือ” ที่ตั้งเรียงรายอยู่ทั่วห้องเหล่านี้ล้วนเป็นของทาคาโอะ ทว่าในความเป็นจริงแล้ว หนังสือเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งจำเป็นในห้องนี้เลย เพราะข้อมูลทั้งหมดที่อยู่ในหนังสือถูกจัดเก็บไว้อย่างครบถ้วนในกะโหลกเล็ก ๆ ของทาคาโอะแล้วนะสิ

ทาคาโอะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างสุดโต่งในหลายด้าน ทั้งอ่านบรรยากาศไม่ออก มีปัญหาเรื่องการเข้าสังคม ไวต่อแสง และเสียงในระดับผิดปกติ รวมถึงเลือกกินชนิดที่เรียกได้ว่าเข้าขั้นสุดโต่ง เธอมีสมาธิสูงลิบลิว และอยาก رؤ้อยากเห็นทะเลขีตจำกัด อีกทั้งยังมีเซนส์ด้านศิลปะโดดเด่น เช่น เรื่องการเล่นดนตรีและวาดภาพ ยิ่งกว่านั้นความสามารถในการจดจำ คำนวน และสติปัญญาโดยรวมของเธอก็เรียกได้ว่าอยู่ในระดับเหนือมนุษย์เลยทีเดียว

⁵ 1 เสื่อมีขนาดประมาณ 1.55 ตารางเมตร

เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลจำนวนไม่น้อยตั้งข้อสงสัยว่า ทาคาโอะได้ขึ้นดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษ ตั้งแต่อายุน้อยเพราะเส้นสายบิดาซึ่งเป็นผู้บริหารโรงพยาบาล แต่นั่นคือความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง เพราะความสามารถในการวินิจฉัยของทาคาโอะที่มีพื้นฐานมาจากคลังความรู้มหาศาล นั้นเรียกได้ว่าโดดเด่นกว่าใคร แม้ในโรงพยาบาลจะเต็มไปด้วยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ และเพื่อให้ใช้ประโยชน์จากศักยภาพของเธอ ได้อย่างเต็มที่ โรงพยาบาลจึงจัดตั้ง “แผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษ” ขึ้นมาโดยเฉพาะ เพื่อรับหน้าที่วินิจฉัยผู้ป่วยที่มีอาการซับซ้อน จากทุกแผนก

การวินิจฉัยของทาคาโอะไม่ได้จำกัดอยู่แค่ผู้ป่วยที่มีอาการซับซ้อนหรือแปลกประหลาดเท่านั้น เธอมักจะมองหาโอกาสในการใช้สมองอันทรงพลังของตัวเองอยู่เสมอ ขอเพียงได้กลิ่น “ปริศนา” แม้เพียงเล็กน้อย เธอก็จะปรี๊ดเข้าไปไขปริศนานั้นให้ได้ด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ต่อให้นั่นจะเป็น “ปริศนา” ที่เกี่ยวพันกับอาชญากรรมอันน่าสะพรึงกลัวก็ตาม

แค่เพียงช่วงเวลาสี่เดือนที่ผมมาประจำในโรงพยาบาลแห่งนี้ ทาคาโอะได้ใช้มันสมองอันเปี่ยมไปด้วยศักยภาพเหลือล้นของเธอ ไขปริศนาของคดีต่างๆ มากมาย ตั้งแต่คดีใหญ่อย่างคดีฆาตกรรม โดยชายที่อ้างว่าตนถูกมนุษย์ต่างดาวลักพาตัว คดีชายเลือดสีฟ้า ที่ถูกไดโนเสาร์ทำร้าย ไปจนถึงปัญหาขบถย่อยในชุมชน

ถึงจะไม่มี การประกาศอย่างเป็นทางการว่าทาคาโอะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีเหล่านั้น แต่ใครจะห้ามปากคนได้ โดยเฉพาะในยุคของสังคมออนไลน์ ช่วงหลังมานี้ มีผู้คนไม่น้อย

ที่ไม่รู้ว่าไปได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับทาคาโอะมาจากไหน แล้วก็ไม่ว่า
เข้าใจผิดอิท่าไหน ถึงได้เข้าไปที่เว็บไซต์ของแผนกตรวจวินิจฉัย
พิเศษแล้วส่งอีเมลมาหาเธอ เพื่อขอให้ช่วยสืบคดีอยู่เป็นประจำ

แผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษไม่ใช่สำนักงานนักสืบซะหน่อย
โดยปกติเราจะพยายามเมินเฉยต่อคำขอเหล่านั้น แต่สิ่งที่น่า
ลำบากใจก็คือบางคำขอกลับไปกระตุ้นต่อมความสนใจของ
ทาคาโอะเข้าอย่างจัง เมื่อเจอคำขอแบบนั้น เธอก็มักจะติดต่อ
ผู้ให้วุ่นด้วยตัวเองตามอำเภอใจ และพยายามเข้าไปพัวพัน
กับเหตุการณ์นั้นอย่างเต็มที่ ซึ่งแน่นอนว่าในกรณีแบบนี้ ผม
ก็ต้องตกกระไดพลอยโจนเข้าไปช่วยโดยปริยาย แบบไม่ได้รับ
ค่าล่วงเวลาเลยแม้แต่หย่อมๆ...

“แล้วคราวนี้คุณอยากตรวจสอบคดีอะไรขึ้นมาอีกล่ะครับ”
ทันทีที่เข้าบ้าน ทาคาโอะก็บอกผมว่า “ดูเมลชะ” แล้ว
เจ้าตัวก็ไปนอนเอกเขนกอ่านหนังสือบนโซฟา ผมเหลือบมองเธอ
แวบหนึ่งพลางเปิดโพลเดอร์ “กล่องจดหมาย” มีอีเมลอยู่ 3-4
ฉบับที่ดูท่าจะเป็นคำขอให้ช่วยสืบสวน

“ลองทาดูสิ” ทาคาโอะพูดด้วยน้ำเสียงสนุกสนานโดย
ไม่ละสายตาจากหนังสือในมือ

“...เอ่อ ไซ่เรื่อง ‘แมวเปอร์เซียมูลค่าล้านกว่าเยนหนีออก
จากบ้านที่น่าจะเป็นห้องปิดตาย’ หรือเปล่าครับ”

ทาคาโอะชอบสัตว์มาก และคำว่า “ห้องปิดตาย” ก็ดูเป็น
คำที่น่าจะดึงดูดความสนใจของเธอได้ไม่น้อย แต่เธอกลับไม่มี
ปฏิกิริยาอะไรนัก ยังคงถือหนังสือไว้ในมือแล้วปรายตามองผม
ด้วยแววตาหม่นหมอง

“คงเป็นเพราะเจ้าของลีมปิดหน้าต่างนั้นแหละน่า แมว
นั้นปานนี้ก็คงกำลังเพลิดเพลินกับ ‘วันหยุดในครุเมะ’ เหมือน
ในหนังสือ *โรมร่ำลึก*⁶ นั้นแหละ”

“งั้นก็คำขอจากเศรษฐีลี้ะแวงนี่ที่ ‘อยากให้อายุตามหาพวก
ย่องเบาที่แอบขึ้นบ้านแล้วขโมยเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารที่มาจาก
ทองคำแท้ไปหลายชิ้น’ อะไรแบบนี้...”

แกมยังเขียนด้วยว่า ถ้าหาเจอจะยกภาชนะส่วนหนึ่ง
ให้เป็นรางวัล

“ถ้ากินแกงกะหรี่ด้วยจานทองคำแล้วมันจะอร่อยขึ้นหรือไป
เรื่องขโมยนะเป็นงานของตำรวจต่างหาก”

ทาคาโอะพูดด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

นี่ก็ไม่ใช่ ถ้าอย่างนั้นก็... ผมหันไปมองชื่อหนังสือในมือ
ของทาคาโอะโดยไม่ตั้งใจ *สารานุกรม UMA* อ่านหนังสือ
ประหลาดอีกแล้ว เอ๊ะ UMA ถ้าจำไม่ผิดมันแปลว่าสิ่งมีชีวิต
ลึกลับที่ยังไม่มีการยืนยันว่ามีอยู่จริงหรือเปล่า อ่า หรือว่า...

“หรือว่า... คุณสนใจเรื่องที่เด็กประถมส่งมาว่า ‘เจอกับปะ’
นี่หรอครับ”

“บิงโก!”

ทาคาโอะชูมือทั้งสองข้างขึ้นทั้งที่ยังถือหนังสือไว้ เหมือน

⁶ *Roman Holiday* หรือในชื่อไทยว่า *โรมร่ำลึก* เป็นภาพยนตร์
แนวโรแมนติคคอมเมดี้ในปี 1953 เป็นเรื่องของเจ้าหญิงที่หลบหนีออกมา
ท่องเที่ยวและพบรักในกรุงโรม ทาคาโอะล้อเลียนว่าแมวตัวนั้นก็คงกำลัง
เพลิดเพลินกับความสุขในวันหยุด เหมือนเจ้าหญิงที่ได้เพลิดเพลินกับ
วันหยุดในกรุงโรม

ทำท่าไชโย

“เฮ้ย เตี่ยวก่อนนะครับ ถึงยังงี้ก็เถอะ สมัยนี้แล้ว จะไปมี ‘กัปปะ’ ได้ยังงี้กัน นี่ต้องเป็นการเล่นชนของเด็ก ๆ แหง อยู่แล้ว”

“อ่านเมลนั้นให้ดี ๆ ลี นายว่ามันละเอียดเกินกว่าจะเป็นการเล่นชนไปหน่อยหรือเปล่า”

ผมฟังแล้วก็ลงอ่านเมลอีกครั้ง ก็จริงอยู่หรอก อ่านแล้วก็รู้เลยว่าเด็กประถมคนนั้นพยายามเค้นคลังคำศัพท์ของตัวเอง มาเขียนอย่างสุดความสามารถ

“จะว่ายยังดีล่ะครับ เห็นแค่อีเมลก็บอกอะไรไม่ได้หรอก”

“เพราะงั้นฉันก็คิดว่าจะถามจากเจ้าตัวโดยตรงเลยงั้น”

“เอ๊ะ หรือว่าคุณเรียกพวกเขามา”

“กว่าจะถึงเวลานัดยังเหลืออีก 5 นาที 20 วินาที ตอนนี พวกเขาน่าจะมาถึงโถงทางเข้าด้านหน้าของโรงพยาบาลแล้วละ นายไปรับมาทีซี”

...ที่อุตสาหกรรมเรียกตัวผมมา ก็เพื่อให้ไปต้อนรับนักเรียน ประถมเหนือ

“แล้วพวกเราก็โดนที่โรงเรียนหาว่าเป็นพวกซี้เก๊ก...แต่ว่า ผม เห็นจริง ๆ นะครับ!”

เด็กชายที่ชื่อเอ็นโด โคตะ กำหมัดแน่น ดวงตาริ้นน้ำ เล็กน้อย ขณะเล่าเรื่องที่ตนเห็นกัปปะตอนกลางดึกของเมื่อคืนวาน แล้วไปเล่าให้เพื่อนร่วมชั้นฟังแต่กลับไม่มีใครเชื่อ

จากที่คุยกันอยู่พักใหญ่ เด็กชายคนนี้ได้โตเกินวัย และ